

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Zdeňka Pořízka a přísedících Jiřího Cintla a Aleny Doudové v hlavním líčení konaném dne 11.8.2011

t a k t o :

Obžalovaný

V [REDACTED] D [REDACTED]

nar. [REDACTED] v Táboře, [REDACTED] trvale bytem [REDACTED],
[REDACTED]

u z n á v á s e v i n n ý m , ž e

dne 4.7.2010 kolem 19.20 hodin v katastru obce [REDACTED] okr. Tábor, jako řidič motocyklu tov. zn. [REDACTED], RZ [REDACTED] při jízdě po silnici I. třídy č. 3 ve směru od Plané nad Lužnicí na Sezimovo Ústí jel rychlostí podstatně vyšší než maximální povolenou, nedostatečně sledoval situaci v silničním provozu a v důsledku toho přehlédl chodce K [REDACTED] J [REDACTED], nar. [REDACTED], který v km 67,668 uvedené silnice přecházel vozovku z levé strany na pravou ve směru jízdy motocyklisty a tohoto ve svém jízdním pruhu srazil, chodec přitom utrpěl zranění, na následky kterého téhož dne zemřel,

t e d y

jinému z nedbalosti způsobil smrt a čin spáchal proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona,

č í m ž   s p á c h a l

přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku,

a   o d s u z u j e   s e   z a   t o

podle 143 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v délce **2 (dvou) let**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce **30 (třicet) měsíců**.

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na dobu **2 (dvou) let**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost nahradit poškozeným :

- Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky škodu ve výši 23.322,50 Kč,

- P ■■■ J ■■■ nar. ■■■■■, bytem Tábor, ■■■■■ ■■■■■ škodu ve výši 260.095,- Kč.

O d ů v o d n ě n í

Ke skutkovým závěrům, jež jsou popsány ve výroku tohoto rozsudku, soud dospěl po zhodnocení důkazů provedených v hlavním líčení.

Z protokolu o nehodě v silničním provozu bylo zjištěno, že dne 4.7.2010 v 19.20 hodin došlo na silnici I. tř. č. 3 v km ■■■ v katastru obce ■■■■■ k dopravní nehodě, jejímiž účastníky byli obžalovaný V ■■■ D ■■■ jedoucí na motocyklu zn. ■■■■■ RZ ■■■■■ a poškozený K ■■■ J ■■■, který komunikaci přecházel z levé strany při pohledu ze směru jízdy obžalovaného a vedl jízdní kolo.

Poškozený při této dopravní nehodě utrpěl těžké zranění, jemuž téhož dne ve 23.30 hodin podlehl. Dle pitevního protokolu, který popisuje jednotlivé úrazové změny, bylo příčinou úmrtí zhmoždění plic.

Obžalovaný v hlavním líčení využil svého práva a k věci nevyprávěl, proto byla přečtena jeho výpověď z přípravného řízení v souladu s § 207 odst. 2 tr. řádu. V ní uvedl, že si na průběh dopravní nehody nevzpomíná, neboť byl při nehodě zraněn a až v nemocnici si uvědomil, co se stalo. Není tudíž schopen popsat situaci bezprostředně před nehodou ani uvést, jak rychle na svém motocyklu jel. Vypověděl, že byl se svým známým S ■■■■■

M■■■■ na motocyklové vyjížděci, jeli z Plané nad Lužnicí do Tábora, před nehodou ujel asi 1 km. V danou dobu byl jeho zdravotní stav dobrý, rovněž v dobrém stavu byl jeho motocykl.

Z výpovědi svědka S■■■■ M■■■■ vyplývá, že bezprostředně před dopravní nehodou on i obžalovaný, který jel na motocyklu za ním, předjížděli dva automobily. Když dokončoval předjížděcí manévr, na poslední chvíli zahlédl poškozeného, který přecházel z levé strany silnici a splýval se stínem lesního porostu stojícího vedle komunikace. Musel prudce změnit směr jízdy vpravo a zrychlit, aby se poškozenému vyhnul. V okamžiku, kdy jej míjel, byl poškozený přibližně v polovině protisměrného jízdního pruhu, možná už za polovinou. Obžalovaný za ním jel přibližně ve vzdálenosti 100 m. Poškozeného viděl na poslední chvíli, přibližně na 10 m.

Svědka J■■■■ U■■ uvedl, že řídil motorové vozidlo ve stejném směru, v jakém se pohybovaly oba motocykly. Byl první v koloně, která čítala asi 8-10 vozidel, před ním jela další vozidla přibližně ve vzdálenosti 300 m, v protisměru žádné vozidlo nejelo. Ve zpětném zrcátku zaregistroval, že jej předjíždějí dva motocykly, v té době jel rychlostí kolem 90 km/hod. Když se motocyklisté přiblížili na jeho úroveň, zleva začal silnici přecházet cyklista, který vedl kolo. První z motocyklistů se před něho zařadil a normálně projel, druhý motocyklista se však s chodcem srazil. K nehodě došlo přibližně 100-120 m před jeho vozidlem, stihl zastavit vozidlo asi 30 metrů před místem nehody. Uvedl, že viditelnost byla dobrá, svítilo slunce, na vozovce nebyl stín, neboť vozovka je v místě široká, má širokou krajnici, za ní se nachází příkop a teprve za ním je les. Již z dálky viděl ve zpětném zrcátku motocyklisty, rovněž si všiml i poškozeného, ani jej nenapadlo, že nestihne přejít, protože přecházel v dostatečné vzdálenosti. Poškozený se nacházel uprostřed silnice, když jej míjel první motocyklista, a nacházel se již přibližně v polovině jeho jízdního pruhu, když se před jeho vozidlo zařazoval druhý motocykl. Vzdálenost mezi motocykly odhaduje na 60 až 70 m. On sám poškozeného poprvé zaregistroval asi ze vzdálenosti 150 m, když se nacházel v polovině protisměrného jízdního pruhu. Svědek dále uvedl, že si nepovšiml žádné reakce motocyklisty na poškozeného, i hasiči, kteří na místě poté zasahovali, uvedli, že nenalezli žádnou brzdovou stopu.

Dopravní nehodu posuzoval znalec z oboru doprava, odvětví doprava městská a silniční. Na základě analýzy nehodového děje dospěl k závěru, že poškozený mohl vstoupit do vozovky v čase přibližně 8,2 s před střetem, když již byla vozidla předjížděna motocykly, v čase 7 s před střetem již oba motocykly dokončovaly předjíždění vozidel a postupně se nejpravděpodobněji plynule zařazovaly zpět do pravého jízdního pruhu. V té době byl poškozený již přibližně 1 m ve vozovce. V pozadí chodce pohybujícího se rychlostí přibližně 3 km/hod. byl lesní porost, který velmi ztěžoval jeho rozpoznatelnost z jedoucího motocyklu. Řidič prvního motocyklu mohl reagovat po předjetí vozidel na chodce přibližně 4,3 s před střetem, tedy přibližně 3 s před tím, než jej minul. V té době se první motocykl nacházel přibližně 88 m před místem střetu. Poškozený mohl z oblasti, ve které měl lesní porost v pozadí, pro řidiče druhého motocyklu vyjít v čase cca 3,4 s před střetem, ale vzájemnou dohlednost řidiči zcela zakrýval první motocykl. Obžalovaný mohl po předjetí vozidla reagovat s největší pravděpodobností na chodce až v čase přibližně 1,9 vteřin před střetem, kdy byl motocykl 55 m před místem střetu. Při zohlednění reakční doby v délce 1 vteřiny obžalovanému zbývalo na manévr 0,9 vteřin. Znalec má zato, že příčinu nehody lze spatřovat ve způsobu pohybu chodce napříč komunikací. Řidič motocyklu (obžalovaný) měl možnost nehodě zabránit pouze tehdy, pokud by vůbec nezapočal předjížděcí manévr. Při technicky přijatelné rychlosti poškozeného by přecházení vozovky trvalo více než 10 vteřin a za tuto

dobu ujedou vozidla při rychlosti 90 km/hod. dráhu minimálně 250 m. Znalec stanovil rychlost motocyklu obžalovaného v okamžiku střetu na rozmezí od 95 do 105 km/hod., výchozí rychlost obou motocyklů pravděpodobně nepřekročila 110 km/hod. Znalec uvádí, že chodec vedoucí jízdní kolo zabíral přibližně polovinu jízdního pruhu a dle jeho názoru obžalovaný neměl možnost reagovat takovým způsobem, aby odvrátil střet. Větší prostor pro reakci na oba příjíždějící motocykly znalec spatřuje na straně poškozeného, tento mohl přerušit přecházení vozovky před svým vstupem do vzdálenějšího jízdního pruhu, a to v době, kdy do střetu zbývala doba přibližně 3,9 s a první z motocyklů byl cca 77 m před místem střetu, druhý z motocyklů řízený obžalovaným přibližně 115 m před místem střetu.

Všechny výše označené důkazy byly hodnoceny jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a na jejich základě soud dospěl k závěru, že obžalovaný se dopustil přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, neboť jinému z nedbalosti způsobil smrt a čin spáchal proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona. Ačkoliv znalecký posudek přiznává větší možnost k odvrácení střetu poškozenému, nelze pominout, že zjištěná rychlost motocyklu obžalovaného byla výrazně vyšší než nejvyšší povolená rychlost v místě nehody, která činila 90 km/hod. Svědek J. [redacted] U. [redacted] stanovil rychlost jízdy svého vozidla na 90 km/hod. a pokud bylo jeho vozidlo předjížděno motocykly, je zřejmé, že rychlost těchto motocyklů musela být vyšší a lze ji stanovit v souladu se závěrem znaleckého posudku na rychlost blízkou se 100 km/hod. Pak je nutno ovšem vzít v potaz, že pokud by oba motocykly dodržely nejvyšší povolenou rychlost, k předjížděcímu manévru by nejspíše ani nemohly přistoupit a také by se k chodci přibližovaly nižší rychlostí po delší dobu, která by chodci umožnila dokončit přecházení vozovky. Tento závěr lze jednoznačně opřít o svědectví J. [redacted] U. [redacted], který uvedl, že z rychlosti, jíž se pohyboval, byl schopen po nehodě zastavit ještě před místem, kde k nehodě došlo. Vyšší než povolenou rychlost, tedy porušení ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., proto lze spatřovat za příčinu dopravní nehody, která jednoznačně stojí na straně obžalovaného. Ze závěrů znaleckého posudku je dále patrné, že znalec v podstatě jako s faktem pracuje s tvrzením, že poškozený byl ještě v době, kdy přecházel vozovku, pro účastníky silničního provozu a tedy i pro obžalovaného velmi špatně viditelný vzhledem k tomu, že se pohyboval na pozadí lesního porostu. Z již zmiňované výpovědi svědka J. [redacted] U. [redacted] ovšem vyplývá, že tento svědek spatřil poškozeného ze značné vzdálenosti a to v době, kdy oba motocyklisté prováděli předjížděcí manévr. Tento svědek také označil viditelnost v místě nehody za dobrou. Vzhledem k tomu, že znalec stanovil dobu pohybu poškozeného po vozovce do okamžiku střetu na více než 8 s, během nichž se poškozený po vozovce přesunul z jejího levého okraje z pohledu obžalovaného téměř až na její pravý okraj, lze prakticky vyloučit, že by po celou tuto dobu byl poškozený pro obžalovaného v zákrytu za před ním jedoucím motocyklem, zvláště pokud oba motocykly nejely těsně za sebou. Ze znaleckého posudku lze totiž dovodit, že vzdálenost mezi oběma motocykly byla minimálně přibližně 40 m, přičemž svědkové tuto vzdálenost odhadovali i jako delší (J. [redacted] U. [redacted] na 60-70 m, S. [redacted] M. [redacted] na 100 m). Je tedy současně namístě závěr, že obžalovaný nedostatečně sledoval situaci v silničním provozu, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. Porušení výše uvedených dvou povinností daných zákonem č. 361/2000 Sb. je nutno považovat za porušení důležité povinnosti uložené řidiči podle zákona, neboť porušení těchto povinností má zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví.

Trest byl obžalovanému ukládán podle zásad uvedených v § 39 odst. 1 tr. zákoníku. Pro ukládání trestu mělo podstatný význam, že se na obžalovaného nazírá jako na osobu trestně bezúhonnou, neboť k jeho předchozím dvěma odsouzením z let 1988 a 1993 již nelze

přihlízet. Městským úřadem v Táboře sice nebyl projednáván pro přestupek, ovšem byl v letech 2006 až 2010 celkem pětkrát postižen blokovou pokutou za přestupky v dopravě. Toto zjištění ovšem nevede k závěru, že je na obžalovaného třeba působit trestem, u něhož by převažovala represivní složka jeho působení. Nejvhodnějším se soudu jeví uložení podmíněně odloženého trestu odnětí svobody spolu s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel, jímž je nutno reagovat na skutečnost, že obžalovaný porušil hned dvě ze základních povinností řidiče. Délka trestu odnětí svobody byla stanovena v jedné pětině trestní sazby stanovené v § 143 odst. 2 tr. zákoníku rozpětím od jednoho roku do šesti let a jeho výměra tak činí dva roky. Délka zkušební doby vyměřená na 30 měsíců mírně převyšuje jednu třetinu zákonného rozpětí. Trest zákazu činnosti byl stanoven s ohledem na závažnost porušení povinností řidiče na dva roky.

Soud dále rozhodoval o nárocích na náhradu škody, které uplatnili poškození, tyto přiznal podle § 228 odst. 1 tr. řádu v plné výši. Jde o nárok na náhradu škody poškozené VZP ČR, která uplatnila nárok ve výši 23.322,50 Kč představovaný náklady vynaloženými na léčení poškozeného. Dále jde o nárok poškozeného P. J. syna poškozeného, který je tvořen jednorázovým odškodněním při usmrcení ve výši 240.000 Kč dle § 444 odst. 3 písm. b) občanského zákoníku a prokázanými náklady vynaloženými na pohřeb poškozeného ve výši 20.095 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze **do osmi dnů** od doručení jeho opisu podat odvolání ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Táboře.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obviněného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se jej výslovně vzdal.

V Táboře dne 11.8.2011

Mgr. Zdeněk Pořízek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení :
Pavla Fišerová

Tento rozsudek ze dne 11.8.2011, č.j. 13T 20/2011-191, nabyl právní moci dne 19.1.2012.
Připojení doložky provedla P. Fišerová dne 13.2.2012.